Пил на машинах, пил на чоботях, пил на рудій траві.
Бій не втихає, не затихає,— чуєте, хто живі?
Теплі мотори з вітром колючим свищуть, немов рідня,
Пахне автолом над сірим полем, тіло людське й
броня.
На обстановку, радисте, зважж ти, газу надай, водій.
Сам командир повертає башту, п'ятий почавши бій.

Пробива мотор снарядом,
Смерть шукає скронь
З командиром майже рядом
Диха злий вогонь.

І тече броня гаряча
В степовую шир,
В полі жайворонок плаче
Там, де командир.

Він виповзає з башти, з машини в пекло, у пил, у грім
Весь у бензині, у чорних ранах, шепче: — Вперед
ходім!
— Руки задимлені, ліва й права, чуб до чола прилип,
Сіра шинелька горить яскраво, як смоляний смолоскип.
Весь догоряє, весь він палає — кущ вогняний вдалі —
В тихому краю, чи на Дунаю, чи на карпатській землі.
Вище-но голову, брате-радисте, газу надай, водій!
Пил на машинах. Пил на чоботях. Пил на траві рудій...

Вже радиста молодого
Й хлопця-водія
З бою винесла підмога,
Бо ж одна сім'я.

Та й поклали у шпиталі —
Рани зав'язать.
Покурить, горілки випить,
Все переказать.

Знову сідають вони в машину. Де командир наш, де?
Блисне огонь на переднім краю — то командир іде.
То командир їх в сірій шинельці, вкутаний у вогні.
— Ви не забули мене, хлоп'ята? Ви не забули, ні?

В полі птиця сива кряче,
Облітає шир.
В кожній заграві неначе
Кличе командир.

Полум'яні рідні руки
Приклада до скронь.
І ведуть вони машину
Тільки на вогонь.

По чужім переднім краю
В бліндажі старі,
По крутім карпатськім плаю,
По Чорногорі.